

HIJ IS VERREZEN !

TWEEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT / P106088

V.U.: E. GOVAERTS, POSTBUS 14, 2650 EDEGEM

NR. 31 / JANUARI-FEBRUARI 2008

AFGIFTEKANTOOR: ANTWERPEN X

EEN KARDINAAL SPREEKT

Aan de vooravond van zijn tachtigste verjaardag heeft kardinaal Giacomo Biffi zijn memoires gepubliceerd (« *Memorie e digressioni di un Italiano cardinale* », Siena, Cantagalli, 640 pp.). De voormalige aartsbisschop van Bologna schrikt er niet voor terug om onomwonden kritiek uit te oefenen op onder meer Paus Joannes XXIII en het Tweede Vaticaans Concilie, wat zijn boek totaal onverwacht de allure van een « *Liber accusationis* » geeft.

JOANNES XXIII, VALS PROFEET

« Paus Joannes XXIII is gestorven op Pinksterdag, 3 juni 1963. Ook ik heb zijn heengaan betreurd, want ik voelde voor hem een onweerstaanbare sympathie. Ik was gecharmeerd door zijn non-conformistische gebaren en ik hield van zijn vaak verrassende uitspraken en zijn geïmproviseerde opmerkingen. Er waren slechts enkele uitlatingen die me versteld deden staan.

« Zo was er bij voorbeeld zijn afkeurend oordeel over de “onheilsprofeeten”. De uitdrukking is populair geworden en gebleven. Dat is ook niet verwonderlijk: de mensen houden niet van vreugdebedervers; zij geven de voorkeur aan hen die een rooskleurige toekomst voorspellen boven hen die schrik en voorbehoud formuleren.

« Toch herinner ik me dat ik bij deze uitspraak van Paus Joannes haast onmiddellijk overvallen werd door een gevoel van perplexiteit. In de loop van de geschiedenis van de Openbaring waren diegenen die straffen en catastrofes voorspel-

den meestal de echte profeten, zoals Isaias, Jeremias en Ezechiël. Jezus zelf was eigenlijk, volgens wat we lezen in hoofdstuk 24 van het Evangelie volgens Mattheüs, een “onheilsprofeet”: de toekomstige successen en de te verwachten vreugde die hij aankondigt hebben over het algemeen geen betrekking op ons aardse bestaan maar op het “eeuwig leven” en het “koninkrijk der Hemelen”.

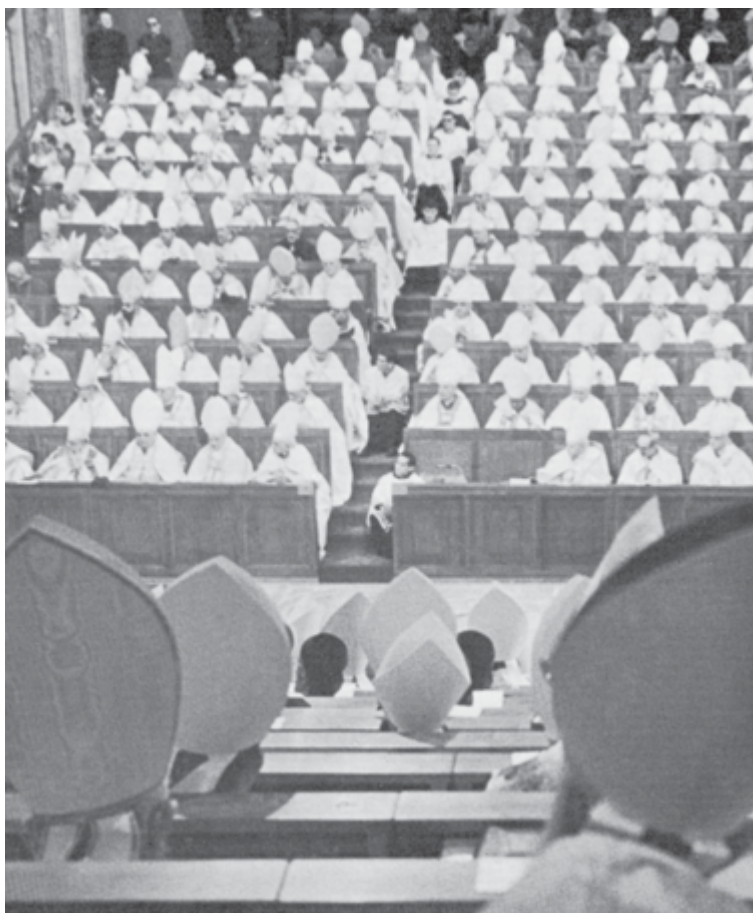
« In de Bijbel zijn het veeleer **valse profeten** die meestal het aanbreken van kalme en geruststellende momenten aankondigen (zie hoofdstuk 13 van het boek Ezechiël).

« De uitspraak van de Paus is te verklaren door wat hij op dat moment voelde, maar zij mag niet als een absolute waarheid opgevat worden. Integendeel, **het is goed om ook te luisteren naar hen die redenen hebben om hun broeders te waarschuwen en hen voor te bereiden op mogelijke beproevingen** » (p. 177).

CHRISTELIJKE BEGINSELEN ?

« “We moeten eerder kijken naar wat ons bindt dan naar wat ons scheidt”. Ook deze zin, die tegenwoordig veelvuldig wordt aangehaald en erg geapprecieerd, bijna alsof hij de gulden regel van de “dialoog” zou zijn, dateert uit het tijdperk-Roncalli en roept de atmosfeer van die tijd op. Het is een gedragsprincipe dat getuigt van gezond verstand, en dat

men in rekening moet brengen als het gewoon gaat om het leven in gemeenschap en de kleine beslissingen van het dagdagelijks leven. Maar datzelfde principe wordt absurd en rampzalig in zijn gevolgen als men het toepast op de grote vragen van het bestaan en in het bijzonder op de godsdienstige problemen. Als wij er ons op inspireren in ons evangelisch getuigenis tegenover de wereld, ons oecumenisch engagement of onze dialoog met de ongelovigen dan gaan wij grote problemen tegemoet. Uit hoofde

Tijdens de openingszitting van het Tweede Vaticaans Concilie op 11 oktober 1962.

van dit principe zou Christus het eerste en meest illustere slachtoffer kunnen worden van de dialoog met de niet-christelijke godsdiensten. De Heer Jezus heeft van zichzelf gezegd, maar het is een uitspraak die wij geneigd zijn te censureren : **“IK BEN VERDEELDHEID KOMEN BRENGEN”** (Luc. 12, 51).

« Voor de werkelijk belangrijke onderwerpen geldt maar één regel : wij moeten ons vooral toeleggen op wat beslissend, substantieel en waar is, ongeacht of het ons verdeelt of verenigt.

« “ Er moet een onderscheid gemaakt worden tussen de dwaling en diegene die dwaalt ” : nog zo’n beginsel dat deel uitmaakt van de morele erfenis van Joannes XXIII. De idee erachter is zeker rechtvaardig en put haar kracht uit het onderricht van het Evangelie zelf : **de dwaling kan alleen maar worden afgekeurd, verafschuwd en bestreden door de leerlingen van hem die de Waarheid is.** Diegene die dwaalt daarentegen is in zijn onvervreembare menselijkheid altijd een levend beeld, hoe schetsmatig ook, van de mensgeworden Zoon van God ; hij moet dus zoveel mogelijk gerespecteerd, bemind en geholpen worden.

« Toch kon ik, toen ik nadacht over deze uitspraak, niet uit het oog verliezen dat de historische wijsheid van de Kerk de veroordeling van de dwaling nooit beperkt heeft tot een zuivere en weinig efficiënte abstractie. **Het christen-volk moet gewaarschuwd worden voor en beschermd tegen diegene die de dwaling zaait**, zonder dat men anderszits ophoudt met het werkelijke goed voor die persoon te zoeken. Jezus heeft in dat verband een zeer duidelijke richtlijn meegegeven aan de leiders van de Kerk : diegene die schandaal verwekt door zijn gedrag en zijn leer en zich niet laat overtuigen noch door persoonlijke waarschuwingen noch door de plechtige afkeuring van de Kerk, **“LAAT DIE VOOR U ALS EEN HEIDEN EN EEN TOLLENAAR ZIJN”** (Matth. 18, 17). Met die woorden legde Jezus de grondslag voor de instelling van de excommunicatie » (pp. 178-179).

DE VALSTRIK VAN EEN « PASTORAAL » CONCILIE

« Paus Joannes XXIII had als taak en doel van het Concilie de “ inwendige hernieuwing van de Kerk ” vooropgesteld. Deze uitdrukking was toepasselijker dan het fameuze “ aggiornamento ”, nog zo’n Roncalliaanse term. Het was zeker niet de bedoeling van de Heilige Vader, maar het woord “ aggiornamento ” leek uit te drukken dat de Kerk zich tot doel stelde **zoveel mogelijk in overeenstemming te zijn NIET met het eeuwig heilsplan van de Vader** (zoals zij altijd geloofd had te moeten doen bij haar pogingen tot gerechtvaardigde “ hervorming ”) **maar wél met het dagdagelijkse, d.w.z. de tijdelijke en aardse geschiedenis.**

« Joannes XXIII droomde van een Concilie dat een hernieuwing van de Kerk zou bereiken niet door veroordelingen maar door het “ medicijn van het erbarmen ”. Door er zich van te onthouden de dwalingen te veroordelen zou het Concilie vermijden definitieve en voor iedereen verplichtende onderrichtingen te geven. De eerste en globale reden voor dit uitgangspunt was het duidelijke opzet om tot een “ pastoraal ” Concilie te komen. Iedereen, in het Vaticaan en daarbuiten, leek tevreden en voldaan met deze kwalificatie.

« Wat mij betreft, in mijn verafgelegen hoekje, ik voelde in mezelf, en ondanks mezelf, een zeker onbehagen groeien.

Het concept van een “pastoraal” Concilie leek me dubbelzinnig. De nadruk waarmee men het aan de gang zijnde Concilie een pastoraal karakter wilde toeschrijven vond ik wat verdacht. Wilde men onrechtstreeks zeggen dat de vorige concilies NIET de bedoeling hadden gehad om pastoraal te zijn, of het niet voldoende waren geweest ?

« Was het vanuit pastoraal standpunt niet belangrijk om ondubbelzinnig te verklaren dat Jezus van Nazareth God was en dat hij één in wezen met de Vader was, zoals het concilie van Nicea had bepaald ? Of om de realiteit van de eucharistische tegenwoordigheid en het offerkarakter van de mis te preciseren, zoals het concilie van Trente had gedaan ? Of nog, om het primaatschap van Petrus te verduidelijken in geheel zijn diepe zin en in al zijn consequenties, zoals het Eerste Vaticaans Concilie had onderwezen ?

« Men riskeerde te vergeten dat het eerste en onvervangbaar “ erbarmen ” voor de verloren mensheid het **“erbarmen van de waarheid”** is, zoals door de Openbaring duidelijk wordt geleerd. Dit erbarmen kan niet worden uitgeoefend zonder **de uitdrukkelijke, ferme en onafgebroken veroordeling van elke vervorming en elke verzwakking van de geloofsschat** » (pp. 183-184).

EEN MISDADIG STILZWIJGEN

« **Het Concilie spreekt niet over het communisme.** Als men heel nauwgezet de systematische index overloopt, wordt men getroffen door dit categoriek stilzwijgen. Het communisme is ongetwijfeld het meest massieve, duurzame en wereldwijde historisch fenomeen van de twintigste eeuw geweest. Het Concilie, dat nochtans een constitutie over de Kerk en de hedendaagse wereld had voorgesteld, spreekt er niet over.

« Sedert zijn triomf in Rusland in 1917 was het communisme er in een halve eeuw tijd reeds in geslaagd verscheidene tientallen miljoenen doden te maken, slachtoffers van de massaterreur en van de meest onmenselijke repressie. **Het Concilie spreekt er niet over.**

« Het communisme – en het was de eerste keer in de geschiedenis van de menselijke verdwazing dat dit gebeurde – had in de praktijk aan de volkeren die het aan zich onderworpen had het atheïsme opgelegd, dat een soort van officiële filosofie vormde en, paradoxaal genoeg, een “ staatsgodsdienst ”. **Het Concilie, dat zich nochtans buigt over het geval van de atheïsten, spreekt er niet over.**

« Precies in de jaren dat de oecumenische samenkomst zich afspeelde waren de communistische gevangenen nog altijd plaatsen van onbeschrijflijk lijden en diepe vernedering voor talloze “ getuigen van het geloof ” : bisschoppen, priesters en leken die rotsvast in Christus geloofden. **Het Concilie spreekt er niet over.**

« Dat is nog heel wat anders dan het zogenaamd stilzwijgen tegenover de misdadige aberraties van het nazisme, dat door sommige katholieken – met inbegrip van bepaalde deelnemers aan het Concilie ! – later aan Pius XII verweten werd » (pp. 184-186).

Harde waarheden. Het is wel jammer dat de kardinaal tot zijn tachtigste verjaardag gewacht heeft om zaken te zeggen die hij al lang geleden had moeten zeggen, toen hij meer gezag genoot en ook meer gewicht in de schaal kon werpen !

VATICANUM II ONDER HET ONTLEEDMES

III. EEN REVOLUTIONAIRE GEEST

Benedictus XVI spoort ons aan om « de grote teksten van het Concilie te herlezen ». Dat doen we in deze serie artikels, te beginnen met de openingstoespraak van Joannes XXIII waarmee hij het Concilie uitleverde aan de invloed van de meest progressistische prelaten, door publiekelijk afstand te nemen van de behoedzame verdedigers van het geloof. De grote massa van de concilievaders zou die verdedigers graag gevolgd zijn, als ze gemerkt hadden dat de Oppperherder hen krachtig ondersteunde. Maar de Paus koos de kant van de Revolutie...

De plechtige opening van het Tweede Vaticaans Concilie op 11 oktober 1962.

De grote meerderheid van de 2540 concilievaders werd van bij het begin gegijzeld door een vastberaden minderheid van hervormingsgezinde progressisten die álles op de helling wilden zetten.

« Het Concilie heeft zichzelf beschouwd als het college van de apostelen, rechtstreekse en geïnspireerde getuigen van Christus zelf. Sint-Jan heeft het Woord van Leven "gezien" en "aangeraakt" en hij heeft, met de hulp van de goddelijke inspiratie die aan de apostelen werd geschonken, verhaald wat hij Christus zelf heeft horen zeggen en zien doen. Maar noch Paulus VI, noch de kardinalen Alfrink, Suenens, Marty, enz., noch het Concilie in zijn geheel hebben Christus gezien of aangeraakt. Er heeft tijdens Vaticanum II geen verschijning of geen illuminatie plaatsgevonden! Iets dergelijks beweren is een eerste vorm van bedrog. Even bedrieglijk is het te doen alsof de H. Geest in de basiliek aanwezig was om de Vaders te inspireren op gelijke hoogte met de profeten van het Oude Testament en de apostelen van het Evangelie » (CRC nr. 51, dec. 1971, p. 10). « De beginwoorden van de constitutie *Dei Verbum* tonen aan dat de concilievaders ervan uitgingen dat zij in rechtstreeks en geïnspireerd contact stonden met Gods Woord zelf, om in alle vrijheid een nieuwe Kerk te stichten » (CRC nr. 51, p. 9). « Voor de eerste keer in de geschiedenis van de Kerk beschouwden een Paus en een Concilie zich als nieuwe apostelen en een nieuwe H. Petrus » (CRC nr. 50, p. 14).

« AANPASSING AAN ONZE TIJD... »

NA de verdedigers van het geloof veroordeeld te hebben als « *onheilsprofeten* » komt Paus Joannes XXIII stap voor stap tot de formulering van wat volgens hem de kerntaak van het Concilie moet zijn.

« Vóór alles is het noodzakelijk dat de Kerk haar ogen nooit afwendt van de schat van de waarheid die haar door de vaders is overgeleverd. MAAR zij moet OOK met de huidige tijd rekening houden, die gewijzigde situaties en nieuwe levensnormen heeft doen ingang vinden en die nieuwe wegen heeft geopend voor het katholiek apostolaat. »

De Paus vertrekt van de belofte dat de oude orde hoe dan ook bewaard zal blijven. Door een subtiel « *ja, maar* » gaat hij vervolgens over tot een reeks onduidelijke nieuwigheden op alle domeinen. Op het eerste gezicht lijkt het enkel te gaan om nieuwigheden inzake apostolaat, maar uit het vervolg blijkt dat de Paus ook de inhoud, de *leer* op het oog heeft :

« Het eenentwintigste Oecumenisch Concilie wil de katholieke leer, die als een gemeenschappelijk erfgoed van de mensheid is geworden, in zijn geheel, onverminderd en niet verwrongen doorgeven. [...] NOCHTANS hebben wij niet alleen de plicht deze kostbare schat te bewaren, alsof wij ons alleen met het verleden bezighouden, maar wij moeten ons moedig en zonder vrees aan het werk zetten dat door onze tijd wordt vereist, door verder te gaan op de weg die door de Kerk bijna twintig eeuwen gegaan is. »

Opgepast ! Hier volgt « *het eerste intellectueel vergif dat in de conciliaire dogmatiek ingespoten is* », verwittigt abbé de Nantes :

« We moeten deze veilige en onveranderlijke leer, die trouw dient gerespecteerd te worden, op zo'n manier uitdiepen en verklaren DAT HIJ AAN ONZE TIJD WORDT AANGEPAST. »

De onveranderlijke leer trouw respecteren... maar niettemin in een andere vorm gieten. Wat betekent dit ?

Dat men voortaan afstand mag nemen van de oude leerstellige formules, dat het licht op groen wordt gezet voor "aanpassingen". Wat voor soort aanpassingen? Daarover blijft de Paus uiterst vaag.

Het vervolg vat alle schijnheiligheid en alle leugens van vier jaar conciliaire hervorming en veertig jaar postconciliaire ontsporing samen :

« Want de schat zelf van het geloof, dat wil zeggen de waarheden van onze eerbiedwaardige leer, is één zaak ; EEN ANDERE ZAAK IS DE WIJZE WAAROP DEZE WAARHEDEN GEFORMULEERD WORDEN, waarbij men niettemin [sic] dezelfde zin en betekenis moet behouden. »

HERVORMING IN DE UITOEFENING VAN HET LEERGEZAG

De Paus geeft blijk van een ontwapenend optimisme :

« We zien hoe in de loop van de tijden de meest tegenstrijdige meningen van de mensen de een na de ander verdwijnen, en hoe de dwalingen die ontstaan weer snel als een nevel voor de zon verdampen. » Zomaar, helemaal vanzelf?! **« De Kerk heeft nooit opgehouden zich tegen deze dwalingen te verzetten. Ze heeft ze zelfs vaak met de grootste gestrengheid veroordeeld. MAAR VANDAAG [altijd diezelfde tegenstelling!] maakt de Bruid van Christus liever gebruik van het geneesmiddel van de barmhartigheid dan van de wapens van de gestrengheid. MEER DAN DOOR TE VEROORDELEN wil zij de noden van deze tijd tegemoet komen door te wijzen op de kracht van haar leer. »**

De dwalingen **« zijn zo duidelijk in strijd met de juiste zedelijke normen en leveren zulke verderfelijke vruchten op dat de mensen ze vandaag reeds uit zichzelf veroordelen... »** Daarom heeft de Kerk er geen behoefte meer aan haar onderscheidingsvermogen uit te oefenen of haar oordeel uit te spreken!

« Zeker, de Kerk biedt aan de mensen van onze tijd geen vergankelijke rijkdommen, zij belooft niet slechts een aards geluk ; maar zij schenkt de goederen van de hemelse genade die de mensen verheffen tot de waardigheid van kinderen van God [wat de Paus hier spreekt is echte bovennatuurlijke taal] en die van zo'n krachtige bescherming en hulp zijn om hun leven menswaardiger te maken [de toespraak glijdt af: het bovennatuurlijke wordt een middel tot aards geluk, in plaats van het ultieme doel van het menselijk bestaan te blijven]. Zij opent de bronnen van haar leer waardoor de mensen, door het licht van Christus verlicht [door zich te bekeren, zich te laten dopen en de sacramenten te ontvangen?] geheel en al kunnen begrijpen wat zij in waarheid zijn, welke waardigheid zij bezitten en welk doel zij moeten nastreven. Tenslotte verspreidt zij door haar zonen overal de volheid van de christelijke liefde, en niets is immers beter in staat tweedracht op te ruimen, niets vermag doeltreffender de eenheid, de rechtvaardige vrede en de broederlijke eenheid van

allen te bevorderen. » We zijn vertrokken van het katholiek geloof en we zijn geëindigd in het maçonniek humanisme.

Om tot de **« eenheid van het mensdom »** te komen, moeten de christenen eerst onder elkaar de eenheid realiseren. Deze opdracht is volgens de Paus de belangrijkste doelstelling van het Concilie :

« Helaas heeft de gehele familie van de christenen deze zichtbare eenheid in de waarheid nog niet volledig bereikt. Maar de katholieke Kerk rekent het tot haar plicht ijverig mee te werken om het grote mysterie van die eenheid te verwezenlijken, die Jezus Christus op de vooravond van zijn offer zo vurig van zijn hemelse Vader heeft afgesmeekt. »

« De Kerk is Eén, Heilig, Katholiek en Apostolisch », brengt abbé de Nantes in herinnering. **« Bidden dat zij in die Eenheid zou blijven en dat alle mensen van goede wil zich bij haar zouden aansluiten is dus zeker een uitstekend gebed. Maar bidden opdat de Kerk "eindelijk de eenheid zou terugvinden" met de andere zogenaamde "kerken" en gemeenschappen die zich christelijk noemen – maar die in feite formeel ketters en schismatiek zijn – is, volgens de Kerk van Christus, een absoluut afkeurenswaardig gebed dat ruikt naar ketterij. »**

« Het Concilie dat nu begint », besluit de Paus, **« is als een schitterende dageraad die opgaat boven de Kerk... »**

Hoe onwezenlijk klinkt deze lofzang voor wie vandaag het ruïnveld dat de Kerk geworden is, overziet...

Op de avond van deze noodlottige openingsdag van Vaticanum II verliet onze geestelijke vader de kerk van Villemaur waar hij met zijn parochianen de oefeningen van de Rozenkrans gebeden had. Zijn huishoudster liep op hem toe en zei : **« De Paus veroordeelt u. – Wat ? – Ja, ik heb zijn toespraak op de radio gehoord. Het is helemaal het tegengestelde van wat u ons van op de preekstoel zegt... »**

Toen abbé de Nantes nadien de tekst van de openingstoespraak las, begreep hij dat een nieuwe geest als een stormwind in de Kerk opgestoken was. Later schreef hij :

« Het rotsblok is losgekomen van de berg. Het rolt nu met het geluid van de donder naar beneden, en er is niemand die werkelijk weet in welke afgrond het te pletter zal slaan... De tweeduizend conservatieve concilievaders die van goede wil zijn, hadden door de Paus moeten toevertrouwd worden aan de échte geloofsleraren, die onder hen aanwezig zijn. In plaats daarvan werden ze overgeleverd aan de propaganda en de druk van een progressistische clan die met de dag arroganter optrad » (Brief nr. 184).

DE OKTOBERREVOLUTIE

Op zaterdag 13 oktober begon het Concilie met zijn eerste werkvergadering, onder het voorzitterschap van kardinaal Tisserant. Op de agenda stond de verkiezing van de leden van de tien conciliaire commissies die in de plaats kwamen van de voorbereidende commissies.

Zij zouden ontwerpvoorstellen indienen en de veranderingen verwerken die in het verloop van de debatten in de aula zouden voorgesteld worden. Zestien leden van elke commissie moesten door de concilievaders aangeduid worden, terwijl de Paus zich het recht voorbehield om acht aanvullende leden te benoemen.

De inzet was van groot belang : kardinaal Ottaviani hoopte, terecht, dat de leden van de ontslagnemende preconciulaire commissies terug aangesteld zouden worden, om *CONTINUÏTEIT* te verzekeren tussen het enorme voorbereidende werk dat verricht was en het verloop van het Concilie zelf. De lijst van deze leden werd dus aan de Vaders overgemaakt, en de overgrote meerderheid van hen – die weinig bekend was met dit soort procedures – zag er geen enkel beletsel in. **Maar de clan van de hervormers had het zo niet begrepen en stuurde bewust aan op een BREUK.**

Op het moment dat Mgr. Pericle Felici, de secretaris-generaal van het Concilie, aankondigde dat men tot de stemming zou overgaan, stond kardinaal **Liénart** (Rijssel) plotseling recht. Hij verklaarde dat hij en ook anderen verveeld zaten met de kwestie, omdat zij niet de tijd hadden gehad om zich te informeren [o huichelarij !]. Hij vroeg daarom om uitstel « *zodat we meer tijd hebben om aandacht te besteden aan de bekwaamheden van de kandidaten* ». (Afgesproken) applaus in de aula. Liénart deed ook een voorstel : elke nationale bisschoppenconferentie zou lijsten van kandidaten voor de verschillende commissies moeten opstellen.

Liénart had niet het recht om op deze manier tussenbeide te komen en de dagorde ondersteboven te gooien. Er was een zekere weifeling merkbaar. Maar onmiddellijk nam kardinaal **Frings** (Keulen) het woord om de vraag van zijn Franse collega te steunen, zich daarbij ook beroepend op Döpfner (München) en König (Wenen). Tisserant, de voorzitter, aarzelde. Tenslotte ging hij op het verzoek in ; er werd besloten dat de verkiezing zou worden uitgesteld tot 16 oktober. Nauwelijks een kwartier na de opening van de vergadering verliet de grote massa van de bisschoppen in wanorde de basiliek om zich doelloos over het Sint-Pietersplein te verspreiden... Alles was zo vlug gebeurd dat veel concilievaders amper begrepen hadden wat er precies aan de hand was !

Het optreden van Liénart en Frings kon maar op één manier geïnterpreteerd worden : het was een bewuste daad van rebellie tegen de leiding van de Kerk, tegen

de curie en tegen de Paus. Op deze dertiende oktober 1962 werd het Concilie *de facto* een parlementaire democratie, die zichzelf bestuurd met behulp van de nationale bisschoppenconferenties als even zovele partijen. De vergelijking met 17 juni 1789 ligt voor de hand : toen riep in Frankrijk de derde stand zich uit tot Nationale vergadering en eiste een soeverein gezag op dat gelijk was aan dat van de koning.

Onnodig te zeggen dat de Vaders zich tussen 13 en 16 oktober in een koortsachtige vergadercarrousel stortten om te trachten lijsten met kandidaten op te stellen. De sereniteit was volledig zoek, om plaats te maken voor het getouwtrek en de agitatie van een vulgaire electorale campagne...

Op 16 oktober vond de verkiezing plaats. De resultaten waren vier dagen later bekend en werden onmiddellijk door Joannes XXIII bekrachtigd : 57 % van de leden van de voorbereidende commissies werden afgevoerd, 43 % nieuwelingen werden verkozen. De progressistische *staatsgreep* was geslaagd. Al het voorbereidende werk dat gedurende twee jaar gepresteerd was, werd van de tafel geveegd om plaats te maken voor “iets nieuws”.

« *Eind oktober was alles in kannen en kruiken voor de hervormers* », zei abbé de Nantes in 1966. « *Als ik concilievader was geweest, dan was ik de 20ste oktober naar huis vertrokken.* »

EEN NIEUWE TOREN VAN BABEL

Op de ochtend van die 20ste oktober werd aan de Vaders in de conciliaire aula een merkwaardige tekst voorgelegd : een « *BOODSCHAP AAN DE WERELD* » vanwege de concilievaders, een soort van echo op de openingstoespraak van de Paus :

« **Wij voelen ons solidair met al diegenen die, bij gebrek aan voldoende hulp, nog niet tot een echt menswaardig leven zijn kunnen komen. In onze werkzaamheden willen wij daarom een belangrijk gedeelte wijden aan alle problemen die te maken hebben met de waardigheid van de mens en een**

[vervolg op p. 7]

Paus Joannes XXIII in gesprek met kardinaal Ottaviani. De pro-prefect van het H. Officie deed al het mogelijke om de revolutie in de Kerk tegen te houden maar kreeg geen enkele steun van een Opperherder die de clan van de hervormers voortdurend de hand boven het hoofd hield.

DE OFFICIËLE WAARNEMERS EN HET PACT VAN METZ

De aanwezigheid van een grote groep niet-katholieke « waarnemers » op het Concilie was een geheel nieuw feit in de annalen van het Rooms-katholicisme. Joannes XXIII sprak hen hartelijk toe bij de officiële ontvangst op 13 oktober, twee dagen na de opening van het Concilie, nadat ze hem door Mgr. Willebrands (secretaris van het Secretariaat voor de eenheid) waren voorgesteld als « onze broeders in Christus ».

« Zij hadden de status van eregasten in "hun vaderhuis", zoals de Paus het uitdrukte, en zij kregen dezelfde geheime schemata in handen als de Vaders, ze kregen de beste plaatsen toegewezen in de vergaderruimte en konden gebruik maken van de vertaaldienst, die door sommige van hun gastheren zo node gemist werd » (Rynne, *op. cit.*, p. 80).

Er waren ondermeer vertegenwoordigers van de anglicanen, de lutherse wereldfederatie, het presbyteriaans wereldverbond, de evangelische kerk van Duitsland, de methodistische wereldraad, de quakers en de wereldraad van kerken. Roger Schutz en Max Thurian van Taizé behoorden tot de speciale gasten van het Secretariaat voor de eenheid, net zoals de lutherse theoloog Oscar Cullmann en Dr. Berkouwer van de Vrije (vrijzinnige) Universiteit van Amsterdam.

Pas de dag voordien waren, onverwacht voor het grote publiek en de meeste concilievaders, ook twee afgevaardigden van het Russisch-orthodox patriarchaat van Moskou in Rome aangekomen. De

aanwezigheid van deze lakeien van het Sovjetregime – de Russisch-orthodoxe kerk was slechts een marionettenkerk die volledig gecontroleerd werd door het Kremlin – schokte de Oekraïense bisschoppen die zwaar vervolgd werden om hun trouw aan Rome; ze kwamen bijeen om een protest op te stellen tegen de Sovjetvervolgving van de "Kerk van de stilte", maar het

De twee waarnemers van de Russisch-orthodoxe kerk vóór de Sint-Pietersbasiliek. Zij moesten in Moskou wachten tot Joannes XXIII in zijn openingstoespraak ondubbelzinnig verklaard had dat het Concilie geen veroordelingen meer zou uitspreken en kregen dan pas toelating van het Politbureau om naar Rome af te reizen.

Staatssecretariaat van het Vaticaan oefende zware druk op hen uit om geen officiële verklaring te publiceren. Toen één van hen er toch voor zorgde dat hun protest in de Italiaanse pers uitlekte, was Mgr. Willebrands gedwongen om in een persconferentie te verzekeren dat het Vaticaan niet onderhandeld had met de Sovjetunie...

Dit was een manifeste leugen, zo bleek later: twee maanden vóór de opening van het Concilie had curiekardinaal Tisserant in opdracht van de Paus – en op initiatief van kardinaal Montini, de latere Paulus VI – in Metz een geheime ontmoeting met de metropoliet van Leningrad, Nikodim, die een geheim agent was van de KGB. In het **Tisserant-Nikodim-**

pact dat door beiden ondertekend werd beloofden de Sovjets in te gaan op de pauselijke wens en orthodoxe prelaten als waarnemers naar het Concilie te sturen, op voorwaarde dat er geen veroordeling van het communisme zou uitgesproken worden en dat Rusland of de Sovjetunie op geen enkele manier ter sprake zou worden gebracht. De Paus droeg Tisserant op er over te waken dat dit pact zeer strikt zou nageleefd worden; tijdens de zittingen van het Concilie werd elke poging om de kwestie van het communisme ter sprake te brengen door de kardinaal in de kiem gesmoord (al deze gegevens werden openbaar gemaakt in een fameuze brief van Mgr. Georges Roche d. d. 14 mei 1984, gepubliceerd in verschillende tijdschriften).

Op het moment dat Joannes XXIII in zijn openingstoespraak verklaarde dat het Tweede Vaticaans Concilie, anders dan vroegere concilies, volledig vrij was van « de onrechtmatige inmenging van de staatsautoriteiten » was de hoge vergadering in werkelijkheid genuylkorfd op bevel van de verschrikkelijkste tirannie uit de wereldgeschiedenis...

waarachtige gemeenschap van de volkeren... Wij doen een beroep niet alleen op onze broeders die wij als herders dienen, maar ook op al die broeders die in Christus geloven en op alle mensen van goede wil... opdat zij samen met ons aan het werk zouden gaan om in deze wereld te bouwen aan een rechtvaardiger en meer broederlijke samenleving. Want dat is wel degelijk het plan van God... »

« Wat in deze tekst opvalt », schreef abbé de Nantes, « is het louter aardse perspectief en het ontbreken van elke verwijzing naar de bovennatuur. Die samenwerking van alle mensen, zonder onderscheid van geloof of ideologie, aan de opbouw van een aardse stad waaruit alle wanorde en alle onrechtvaardigheid gebannen zijn is in feite het ordewoord van de “strijdende” vleugel van de Kerk van Frankrijk, van hen die wij “progressisten” noemen. Voor hen betekent het een geweldige promotie dat een conciliaire vergadering hun persoonlijke ideeën en uitdrukkingen zomaar overneemt » (Brief nr. 125, 8 december 1962).

De voorzitter van de vergadering, kardinaal Liénart, liet de aanwezigen weten dat zij een kwartier [!] de tijd hadden om kennis te nemen van de tekst en eventuele amendementen voor te stellen. Het was duidelijk dat “men” de « Boodschap aan de wereld » ongewijzigd wilde doordrukken, « om het Concilie te helpen in de goede richting te vertrekken ».

Verschillende sprekers verbaasden zich erover dat in een dergelijke tekst geen melding werd gemaakt van de vervolgde christenen achter het IJzeren Gordijn. Eén van hen was een Oekraïense bisschop, die sprak in naam van zijn vijftien collega's die aan de strafkampen ontsnapt waren en in de Sint-Pieter aanwezig waren :

« Het is onmogelijk dat het Concilie zich richt tot “alle mensen van goede wil” alsof er op aarde alleen maar zulke mensen zijn. Ik vraag met aandrang dat er melding zou gemaakt worden van de vervolgde Kerk. Om slechts over Oekraïne te spreken, hoe kan men zwijgen over de miljoenen katholieken die omgebracht zijn of gedeporteerd naar concentratiekampen, zonder enige hoop op terugkeer ? Over de 5945 kerken en

kapellen die door het Rode Leger verwoest zijn ? Over het Oekraïense episcopaat dat volledig kapot gemaakt is in de gevangenissen of in de ballingschap, samen met 1500 priesters ? »

Doodse stilte in de basiliek. Het bureau dat de zitting voorzat, beraadde zich kort... waarna Liénart het voorstel verwierp. Moskou zou zich anders ongetwijfeld beledigd hebben gevoeld ! Toen de « Boodschap aan de wereld » moest goedgekeurd worden door zitten en opstaan, bleven de bisschoppen van Oekraïne en zij die uit China verdreven waren ostentatief neerzitten. Alle anderen gaven hun zegen aan een tekst waarvan hen was gezegd dat de Paus hem had goedgekeurd...

Wie was de auteur van de tekst ? Later is gebleken dat het idee afkomstig was van de Franse dominicaan Chenu, die een tekst had geschreven waaraan ook meegewerkt was door zijn ordegenoot Congar. « Ik ben er de propagandist van geweest. Ik heb het ontwerp vermenigvuldigd en opgestuurd naar een aantal invloedrijke bisschoppen zoals Suenens, Döpfner, Montini, Liénart ; en ook naar enkele theologen, zoals Hans Küng, die het in het Latijn vertaald heeft en in zijn vriendenkring heeft doen circuleren » (Jean Puyo *interroge le P. Congar*, 1975, p. 128).

De oorspronkelijke tekst « was gebaseerd op de beginselen van de natuurlijke zedenleer om hem zo geschikt te maken voor een dialoog met niet-christenen. Maar hij was toch niet aangepast aan een concilie omdat Christus, de Heiland, er niet in genoemd werd [!] » (Rynne, *op. cit.*, p. 91). Alles moest bijgevolg herschreven worden... Kardinaal Liénart legde de definitieve versie voor aan de Paus, die de tekst goedkeurde en besliste dat hij ter stemming moest voorgelegd worden aan de concilievaders.

Uiteindelijk wekte de « Boodschap aan de wereld » niet echt veel belangstelling op. Ze werd snel begraven en men sprak er gelukkig niet meer over. Maar het verbazingwekkende is dat twee Franse progressisten, die kort tevoren nog als weinig aanbevelenswaardig bekend stonden, er in slaagden om het Concilie voor hun kar te spannen !

IV. HET EERSTE LEERSTELLIG CONFLICT

De dogmatische constitutie « *DEI VERBUM* », afgekondigd op 18 november 1965 door het Tweede Vaticaans Concilie, is naar het zeggen van Paus Benedictus XVI « **één van de pilaren van heel het conciliaire bouwwerk** » (16 september 2005). De H. Vader herinnerde eraan dat hij « *als jonge theoloog deelgenomen had aan de levendige discussies waarmee de uitwerking van deze constitutie gepaard ging.* »

Bekijken we deze « levendige discussies » even van naderbij.

« NON PLACET » !

De Theologische commissie van kardinaal Ottaviani had een eerste schema uitgewerkt onder de titel « *DE*

FONTIBUS REVELATIONIS » (« Over de bronnen van de Openbaring »). Deze tekst, die volledig in overeenstemming was met de traditionele leer van de Kerk over de twee bronnen van de Openbaring, namelijk de Schrift en de Traditie, werd in november 1962 terzijde geschoven na heftige tegenstand van de hervormingsgezinde clan.

Het debat begon op 14 november. Kardinaal Ottaviani leidde het schema zelf in, waarbij hij een duidelijke toespeling maakte op de alternatieve schemata die waren opgesteld door een aantal progressieve theologen en die al enkele weken stiekem de ronde deden. « *Er zijn een aantal schemata in omloop die zich keren tegen het schema dat ik nu bij u ga inleiden* », aldus

het hoofd van het Heilig Officie. « *Deze handelwijze is tegen het reglement. De aanbidding van een schema komt alleen de H. Vader toe. De concilievaders hebben het recht veranderingen voor te stellen, maar dan alleen aan het schema dat in behandeling is, niet aan een ander.* »

Kardinaal Liénart stond onmiddellijk recht om de frontale aanval te leiden. « *Dit schema staat mij niet aan* », zei hij op besliste wijze. « *Er zijn geen twee bronnen van de Openbaring en die zijn er ook nooit geweest. Er is slechts één oorsprong van de Openbaring: het Woord van God, de Blijde Boodschap, aangekondigd door de profeten en geopenbaard door Christus. Het Woord van God is de enige bron van de Openbaring. Dit schema is een koude en scholastieke formule, terwijl de Openbaring een verheven gave van God is, God die rechtstreeks tot ons spreekt [sic]. Wij zouden er beter aan doen **te denken volgens de gedachtegang van onze gescheiden broeders** die zulk een liefde en verering hebben voor het Woord van God. Het is nu onze plicht het geloof van ons volk te bevorderen en **op te houden met te veroordelen**. Ik stel dus voor om dit schema volledig te herzien* » (geciteerd in Xavier Rynne, *Brieven uit Vaticaanstad*, dl. 1, 1963, p. 144).

Net als in oktober, bij de opstand tegen de voorgestelde leden van de conciliaire commissies, kreeg de Fransman onmiddellijk bijval van de Duitse kardinaal Frings, die ook een “*Non placet*” uitsprak en betreurde dat het schema « *beledigend was voor onze gescheiden broeders in Christus* ».

Kardinaal Ruffini (Palermo) begreep wat er op til was: « *We staan nu voor een buitengewoon belangrijke kwestie. Dit raakt het hart en de kern van het Concilie. Ik ben niet dezelfde mening toegedaan als de kardinalen die voor mij gesproken hebben. Dit schema bevalt me volledig. Het is voorbereid door hoogstaande en wijze mannen, en het is gecontroleerd door niet minder hoogstaande mannen in de Centrale commissie. Hoe kan men het dan in zijn geheel verwerpen?* » Hij gaf toe dat het schema niet volmaakt was en zei dat hij verbeteringen wilde voorstellen. « *Maar het schema zal ons in ieder geval een basis geven voor ons werk.* »

De aartsbisschop van Genua, kardinaal Siri, steunde het standpunt van Ruffini en riep ook op om het voorliggende schema te behandelen.

Maar nu bracht de hervormingsgezinde minderheid haar zware artillerie in stelling. Direct achter elkaar kwamen de kardinalen Léger (Montréal), König (Wenen), Alfrink (Utrecht) en Suenens (Mechelen-Brussel) naar voren om het voorgestelde schema af te kraken. Het was “een bewijs van onverdraagzaamheid”, het was “niet geschikt om nu de geest van de Kerk te verlichten”, het had “geen enkele zin voor de hedendaagse problemen”, het was “pessimistisch en negativistisch”, enzovoort. Hun argumenten waren ontleend aan de alternatieve schemata opgesteld door de Duitse theoloog Rahner, bijgestaan door Ratzinger, en door de Nederlandse dominicaan Schillebeeckx, die zich alle-

drie gedekt wisten door de invloedrijkste Duitse, Oostenrijkse, Nederlandse, Belgische en Franse bisschoppen.

De spanning was om te snijden. Heribert Schauf, één van de experts op het Concilie, had het in zijn verslag van de vergadering die de Duitse theologen in de namiddag van 14 november hielden over « *een samenzwering en een politieke bijeenkomst eerder dan een theologische discussie* ». Het is wel erg moeilijk om in deze koortsachtige agitatie het merkteken van de Heilige Geest te zien!

JOANNES XXIII DEKT DE REVOLUTIE

In het hele dispuut wisten de revolutionairen echter dat ze van bovenaf gedekt waren. Dat werd duidelijk aangegeven door kardinaal Bea, de voorzitter van het Secretariaat voor de eenheid. Hij begon zijn tussenkomst met het werk te prijzen dat aan het schema besteed was, maar merkte vervolgens fijntjes op dat de auteurs ervan klaarblijkelijk de verkeerde richting waren uitgegaan: hun opzet « *stemde niet overeen met het doel dat de H. Vader had aangegeven toen hij het Concilie samenriep.* »

Het signaal werd onmiddellijk begrepen, en de daaropvolgende sprekers begonnen overvloedig te citeren uit de openingstoespraak van de Paus op 11 oktober, waarin Joannes XXIII de concilievaders had opgeroepen om een nieuwe taal te vinden die meer zou aangepast zijn aan de moderne mentaliteit dan de oude dogmatische taal, en waarin hij had verklaard dat de Kerk geen dwalingen meer zou veroordelen. De formuleringen wijzigen en daarna aankondigen dat er niet meer veroordeeld zal worden... Dat is, zei abbé de Nantes, alsof een apotheker aan zijn bedienden de opdracht zou geven de etiketten op al zijn flessen te veranderen en hen tegelijkertijd straffeloosheid zou beloven ingeval van toevallige of opzettelijke vergissing!

Het minste dat men kan zeggen is dat de ideeën van Joannes XXIII erg neigden naar de protestantse en modernistische ketterij, en die sterk begunstigten. Door een onderscheid te maken tussen de onveranderlijke *inhoud* enerzijds en de aan te passen *vorm* anderzijds zetten de progressisten het geloof zonder meer op de helling. ***Want de leerstellige taal is even onveranderlijk als de inhoud die zij uitdrukt.*** Deze taal verandert niet met de wijzigende mentaliteit of de cultuur van de mensen. Nieuwe theologische inzichten zijn altijd mogelijk en geoorloofd. Zij zijn onderworpen aan het oordeel van het Leergezag en zijn nooit verplicht. Maar omgekeerd rust er een verbod op het bekritisieren en *a fortiori* het betwisten van de leerstellige uitdrukkingen die gecanoniseerd zijn door onfeilbare definities.

Wat het « pastorale » opzet van de hervormers betreft: kardinaal Ottaviani herinnerde er met nadruk aan dat elke pastorale theologie moet steunen op een degelijke traditionele doctrine, maar er werd niet naar hem geluisterd.

Verklaren dat men niemand meer zou veroordelen kwam neer op het verraden van het geloof van de Kerk.

De jonge theoloog Joseph Ratzinger was de persoonlijke adviseur van kardinaal Frings van Keulen. Rechts de jezuïet Karl Rahner, die in de jaren vijftig wegens zijn onorthodoxe theorieën onder voercensuur van zijn orde was gesteld in opdracht van het Heilig Officie, maar niettemin door Paus Joannes XXIII tot theologisch expert op het Concilie was benoemd.

Abbé de Nantes : « Gelovigen, priesters, bisschoppen en de Paus zelf zijn slechts leden van de Heilige Kerk van God in de mate waarin zij het apostolisch geloof aanhangen en alles wat dit geloof tegenspreekt van zich afduwen, in de mate waarin zij trouw zijn aan de Ene Brudegom van hun ziel en vijanden zijn van de goddeloze verleiders en idolen van Satan. Zij zijn hun Heer en Meester dit dubbele getuigenis van hun trouw verplicht : belijden wat hun Moeder de H. Kerk als geopenbaard beschouwt én krachtig veroordelen alles wat zij afgekeurd heeft. “Al wie niet met mij is, is tegen mij”, sprak Jezus, “en wie niet met mij verzamelt, verstrooit.” **Niemand kan weigeren de dwaling te veroordelen, om welk motief ook, zonder God te beledigen en Zijn Woord neer te halen tot op het niveau van de onbestendige en onzekere opinies van de mensen** » (Brief nr. 248 van 29 juni 1967).

HET EINDE VAN DE CONTRAREFORMATIE

Gedurende zes dagen woedde een felle strijd tussen voor- en tegenstanders van het schema over de bronnen van de Openbaring. Van dit debat hing heel de oriëntatie van het Concilie af. « De week van 14 tot 21 november vormt een cruciaal keerpunt voor het Concilie, en dus voor de katholieke Kerk », aldus Giuseppe Ruggieri (co-auteur van *Histoire du Concile Vatican II, 1959-1965*) (deel 2, p. 281).

Kardinaal Siri, de aartsbisschop van Genua, schreef op 19 november : « Als het schema morgen valt zijn de gevolgen niet te overzien. **Etenim serpit modernismus...** Want het modernisme kruipt rond. Heer, help ons ! Heilige Maagd, Sint-Jozef, bid voor ons ! »

Omdat de standpunten onverzoenlijk bleken kondigde secretaris-generaal Felici op 20 november aan dat er zou gestemd worden. Men moest zich uitspreken over de vraag of de discussie over het schema ja dan neen moest verder gezet worden. 1368 concilievaders stemden voor het afbreken van het debat, 822 voor de voortzetting. Dit resultaat kwam neer op een verwerping van het schema. Maar omdat het reglement een tweederde meerderheid vereiste, werd het debat niettemin verder gezet.

De dag daarop vernamen de concilievaders tot hun grote verbazing dat Joannes XXIII persoonlijk tussenbeide gekomen was : op advies van de kardinalen Bea en Léger **had de Paus bevolen het schema in te trekken, ondanks de uitslag van de stemming.** Hij had beslist dat het hele ontwerp herzien moest worden door een gemengde commissie bestaande uit leden van de Theologische commissie en van het Secretariaat voor de eenheid. Daarmee schoof hij het reglement gewoon terzijde.

De strijd was verloren voor de traditionalisten. « De niet-katholieke waarnemers waren zichtbaar enthousiast. Een bisschop die hen te vriend was, begaf zich naar hun tribune en riep hen een kameraadschappelijk en ironisch “Leve de Paus !” toe. Het Concilie had, zonder het al op papier te zetten, een verandering tot stand gebracht die misschien wel één van de belangrijkste uit de leerstellige evolutie van de katholieke Kerk was : de keuze voor een “pastorale” leer... Een nieuw tijdperk brak aan » (Alberigo, *Histoire du Concile Vatican II, 1959-1965*, dl. 2, p. 319).

Pater Rouquette triomfeerde : « Men kan zeggen dat met de stemming van 20 november een einde komt aan het tijdperk van de Contrareformatie en dat voor de christenheid een nieuw tijdperk, met onvoorzienbare gevolgen, aanbreekt » (*Études*, jan. 1963, p. 104).

Deze zienswijze is volkomen fout. Sinds Jezus Christus het nieuwe en eeuwige Verbond ingesteld heeft, kan er geen sprake zijn van een “nieuw tijdperk”. De enige *nieuwlichterij* die Hijzelf en zijn apostelen aangekondigd hebben is die van de APOSTASIE, de geloofsafval verwekt door de Antichrist, waarbij de mens de plaats van God zou innemen – tot verderf van de hele mensheid.

De dag na de beslissing van de Paus besloten Rahner, Küng en Schillebeeckx gezamenlijk tot de stichting van « *Concilium* », het progressief theologisch tijdschrift « *in de geest van het Concilie* ». Joseph Ratzinger, de jonge privé-theoloog van kardinaal Frings, sloot zich daarbij aan en werkte mee aan de eerste nummers van het blad.

De gemengde commissie Ottaviani-Bea, die een nieuw schema moest uitwerken, kwam niet tot eensgezindheid. De hervormingsgezinde meerderheid in de commissie (17 stemmen op 24), die probeerde haar « nieuwe theologie » door te drukken, botste met de minderheid van hardnekkige verdedigers van de traditionele leer. Pas in september 1964, bij de opening van de derde zitting, werd aan de concilievaders de tekst voorgelegd die uiteindelijk de constitutie *DEI VERBUM* zou worden. Maar op dat verhaal komen we later terug.

broeder Bruno van Jezus
[wordt vervolgd]

WAT MET DE MOSLIMS BIJ ONS ?

Het Franse tijdschrift « *Bulletin d'André Noël* » wijdde in juli 2007 een zeer interessant nummer aan « *De islam en Frankrijk, de moskeeën, de kerken... en Sarkozy* » (nr. 2056). Met de toelating van de redactie publiceren we hieronder grote uittreksels uit dit nummer, waarin waarheden gezegd worden die men nergens anders nog leest.

DE DOCTRINE VAN PRESIDENT SARKOZY

« *Ik denk dat geen enkele minister van Binnenlandse Zaken méér voor de moslims gedaan heeft dan ik.* » Zo verklaarde Nicolas Sarkozy in het dagblad *La Croix* van 4 april 2007, in volle campagne voor de presidentsverkiezingen.

Ongetwijfeld gelooft de kandidaat van de UMP echt dat het een prioriteit is de moslims in Frankrijk te helpen, om hun integratie te bevorderen. Het was in elk geval zijn overtuiging toen hij nog minister van Binnenlandse Zaken was. Waarom zou hij van mening veranderd zijn nu hij aan het hoofd van het land staat ?

In zijn tussenkomsten en zijn boeken heeft hij uitgelegd dat « *het recht om zijn godsdienst te beleven even belangrijk is als de vrijheid van meningsuiting* ». In overeenstemming met die verklaringen wenst hij – in volledige tegenspraak met de wet van 1905 [*de Franse wet op de strikte scheiding van Kerk en staat, n. v. d. r.*] – dat een nieuwe wettekst **een financiële deelname van de staat en de lokale besturen aan de bouw van moskeeën** zou wettigen. Het beoogde doel is de staat de mogelijkheid te geven de herkomst van de fondsen voor de oprichting van moskeeën te controleren ; want het geld dat uit het buitenland komt, is nagenoeg voor 100 % afkomstig van extremistische staten of bewegingen. Hij vraagt dus voor de leerlingen van Mohammed « *het recht om niet in kelders of garages te moeten bidden maar in moskeeën.* »

Sarkozy denkt dat hij zo een onrecht aanklaagt dat moet hersteld worden : het verschil in de manier waarop de staat gebouwen van de katholieke Kerk behandelt en de wijze waarop de islam behandeld wordt. Het onderhoud van katholieke kerkgebouwen wordt met publieke gelden ter harte genomen, terwijl voor de islam niets gebeurt. De financiële tussenkomst waarvoor de president pleit, zou dus bedoeld zijn om dit fundamenteel verschil in behandeling recht te zetten. Vandaar zijn idee om de wet van 1905 aan te passen, zodat de verboden subsidiëring geoorloofd wordt.

ONRECHTVAARDIGHEID ?

De realiteit is nochtans helemaal anders : de publieke financiële zorg voor het onderhoud van de kerken die vóór 1905 gebouwd werden is geen onrechtvaardige begunstiging. Integendeel, zij verzacht gedeeltelijk de gevolgen van **een diefstal zoals er in onze geschiedenis alleen een vergelijkbare heeft plaatsgevonden tijdens de sinistere Franse Revolutie** : de roof van de kerkelijke bezittingen door de antiklerikale en maçonnieke Derde Republiek. Toen werden de katholieken beroofd van hun rechtmatige goederen ; het zou er nog hebben moeten bijkomen dat de Republiek diezelfde gelovigen achteraf had durven vragen om met hun eigen centen de genationaliseerde “cultusgebouwen” te onderhouden !

Als de president van de Republiek dus katholieken en moslims op gelijke voet wil behandelen, dan moet hij beginnen met de imams uit de moskeeën te verdrijven en de betrokken gebouwen tot eigendom van de staat verklaren. Het is pas nadien dat hij kan overwegen om de staat het onderhoud te laten betalen van de moskeeën... die bestonden vóór de wet op de nationalisatie. Want natuurlijk moeten de gebouwen die *na* deze maatregel opgericht worden van elke openbare financiële tussenkomst uitgesloten worden, zoals ook de christelijke kerken van ná 1905 voor hun onderhoud niet kunnen genieten van fondsen vanwege de staat.

Sedert 1905 bevinden de katholieken zich in dezelfde situatie als de moslims voor de bouw van nieuwe cultusplaatsen : zij moeten die financieren met hun eigen centen. De Kerk van Frankrijk heeft een specifieke vereniging opgericht om deze fondsen bij de gelovigen in te zamelen : « *Les chantiers du Cardinal* » (« *De bouwerven van de kardinaal* »). Zeker, zegt Sarkozy, maar de geldmiddelen van de islam in Frankrijk zijn beperkt ; daarom moet deze godsdienst een beroep doen op buitenlandse schenkers, en die zijn helemaal niet belangeloos...

Deze redenering zet de zienswijze kracht bij dat de katholieken allemaal rijke mensen zijn die zonder problemen keer op keer geld kunnen storten om kerken te bouwen. Uiteraard bestaan er welgestelde gelovigen die zeer vrijgevig zijn, maar het merendeel van de schenkers zijn bescheiden mensen die hun spaarpot aanspreken ten voordele van « *Les chantiers du Cardinal* » of van traditionalistische werken voor de bouw van kapellen om er de mis te laten opdragen. En omgekeerd moet men goed weten dat er rijk volk zit bij de moslims in Frankrijk : het zijn niet allemaal arme mensen ! De tweede generatie immigranten telt veel welgestelde handelaars, goed verdienende kaderleden, hoge functionarissen met een royaal salaris en zelfs ministers [*een verwijzing naar Rachida Dati, van Marokkaans-Algerijnse afkomst en minister van Justitie onder Sarkozy, n. v. d. r.*]. Daar moeten we nog aan toevoegen dat de islam over een enorme inkomstenbron beschikt die de katholieken niet hebben : de taks op de verkoop van “*halal*” vlees van dieren die volgens oude barbaarse methoden ritueel geslacht zijn.

Niets kan bijgevolg rechtvaardigen dat de Franse katholieke belastingbetaler geldelijk zou bijdragen voor religieuze gebouwen voor de aanhangers van Mohammed, die – zoals men kan vaststellen in de moslimlanden – slechts één ambitie hebben : **de christenen met alle mogelijke middelen terugdringen.**

En hoe zit het met de buitenlandse financiering die de methode-Sarkozy zou willen verhinderen ? Feit is dat veel protestantse evangelische kerken in Frankrijk onder-

steund worden met dikke pakken dollars door machtige fundamentalistische organisaties uit Amerika, iets waarover niemand struikelt. Wil Sarkozy een einde maken aan een dergelijke financiering door een onderscheid te maken tussen « *de islam in Frankrijk zoals ik hem wil en de islam in Frankrijk die ik niet wil* » ? De “goede islam” zou dan niet afhangen van het buitenland. Hoe moeten we dan zijn voorkeursbehandeling begrijpen voor de grote moskee van Parijs, die eigendom is van de staat Algerije en bestuurd wordt door Dalil Boubakeur, een Algerijn ? Iedereen begrijpt dat het onderscheid in feite minder te maken heeft met de landen die de bouw van moskeeën betalen dan met het verschil tussen “liberale” islam en “fundamentalistische” islam. Het komt er uiteindelijk op neer **dat Sarkozy een islamitische “orthodoxie” wil bevoordelen die overeenstemt met de republikeinse idealen ; maar dat komt neer op een vierkante cirkel, vermits de islam het onderscheid tussen het tijdelijke en het geestelijke niet erkent.** De islamitische wet heeft als kenmerk dat hij moet opgedrongen worden aan de staat ; als deze niet islamitisch is en zijn eigen wetten heeft, dan is het de plicht van elke moslim alles in het werk te stellen om de staat de islamitische wet te doen aanvaarden.

De geviseerde landen zijn de Golfstaten, en meer in het bijzonder het rijke Saoedi-Arabië. Maar Sarkozy vergist zich. Het islamitisch fundamentalisme spreidt zijn tentakels *niet* uit via een netwerk van moskeeën die opgetrokken zijn met de hulp van (zelfs zeer conservatieve) moslimstaten : alle officiële moskeeën weten dat ze in de gaten gehouden worden door het ministerie van Binnenlandse Zaken. Het radicalisme verspreidt zich in werkelijkheid wél dankzij individuen – vaak “moslimbroeders” – die in de straten van de buitenwijken jonge heethoofden recruterende voor de *djihad*, de “heilige oorlog”. Het onderricht, of beter de politiek-religieuze indoctrinatie, gebeurt precies in appartementen, kelders of hangars die uitstekend geschikt zijn voor deze semi-clandestiene bewegingen die niet willen opgespoord worden door de politie ; in de schaduw van triomfalistische minaretten zouden ze geenszins kans hebben. Dit betekent niet dat er niets subversiefs gebeurt in de officiële moskeeën, maar de indoctrinatie verloopt daar meer in omfloerste termen.

HET MOSLIMRADICALISME BREIDT ZICH UIT

Een ander element van het systeem-Sarkozy ten voordele van de islam is de oprichting van de Franse Raad voor de moslimcultus (*Conseil français du culte musulman, CFCM*), bedoeld om de islam in Frankrijk te omkaderen en zo extremistische ontwikkelingen te verhinderen. « *Ik ben ervan overtuigd* », aldus Nicolas Sarkozy, « *dat wanneer een radicaal wordt geïntegreerd in een officiële structuur, hij een groot deel van zijn radicalisme verliest.* » **Maar de feiten spreken deze bewering tegen.** De reden is hierboven al genoemd : de “radicalen” integreren zich helemaal niet in de officiële structuren, die bedoeld waren om de “gematigde” islam te promoten.

Het islamitisch radicalisme bloeit in de scholen, de gevangenissen en, algemener, in de buitenwijken van de grote steden. Men heeft het aan het werk kunnen zien tijdens de beruchte rellen in die wijken in 2005. Over dat onderwerp heeft de voormalige minister van Binnenlandse Zaken tegengestelde verklaringen afgelegd. In de Israëlische krant *Haaretz* had de linkse filosoof Alain Finkielkraut (links, maar niettemin ook scherpzinnig) gezegd : « *In Frankrijk zou men de rellen willen herleiden tot hun sociaal niveau : een revolutie van jongeren uit de banlieues tegen hun toestand, de discriminatie waaronder zij lijden, en tegen de werkloosheid. Het probleem is dat het merendeel van die jongeren zwarten of Arabieren zijn en zich identificeren met de islam. Er zijn inderdaad in Frankrijk ook andere immigranten in een moeilijke situatie, Chinezen, Vietnamese, Portugezen, maar die doen niet mee met de rellen. Het is dus duidelijk dat het gaat om een revolutie met een etnisch-religieuze karakter.* »

Grote verontwaardiging bij de politieke klasse en in de media ! En wie staat er recht om de moedige filosoof te verdedigen en goed te keuren ? Nicolas Sarkozy, die ongetwijfeld het best op de hoogte is van de situatie in zijn hoedanigheid van minister van Binnenlandse Zaken : « *Alain Finkielkraut is een intellectueel die eer bewijst aan de Franse intelligentie. Als er zoveel personen zijn die hem bekritisieren, dan is dat misschien omdat hij dingen zegt die juist zijn.* » Maar kijk, enige tijd later wordt dezelfde minister, die over dezelfde informatie beschikt, geïnterviewd door de Arabische zender *Al Jazeera*... en nu steekt hij een ander betoog af : « *Ik aanvaard niet dat men geen onderscheid maakt tussen de islam en de terroristen, en de islam heeft niets te maken met de stedelijke rellen die in november verschillende Franse buitenwijken getroffen hebben.* » Wie moet men geloven ? De minister die Finkielkraut gelijk geeft tegenover een Frans publiek of de minister die de filosoof afkeurt tegenover een Arabische televisiezender ?

ER WORDEN MOSKEEËN GEBOUWD...

Men probeert ons ervan te overtuigen dat, vermits de islam “de tweede godsdienst van Frankrijk” geworden is, de aanhangers van deze godsdienst méér cultusplaatsen nodig hebben om bijeen te komen. Strookt dit met de realiteit ? Is het aantal moskeeën inderdaad ontoereikend ?

Laten we uitgaan van het cijfer van vijf miljoen moslims. Minder dan de helft daarvan is regelmatig pratikerend. Maar, in tegenstelling tot het katholicisme waar het bijwonen van de zondagsmis een verplichting is (hoe weinig het in de praktijk ook nog gebeurt) **legt de islam zijn volgelingen helemaal niet op om op vrijdag in de moskee bijeen te komen voor het gemeenschappelijk gebed.** De verplichtingen zijn voor een moslim beperkt tot het onderhouden van de “vijf zuilen van de islam”, namelijk : getuigen dat niemand anders dan God mag aanbeden worden en dat Mohammed zijn profeet is ; de dagelijkse gebeden opzeggen ; vasten

tijdens de maand van de Ramadan ; aalmoezen geven ; minstens één keer tijdens zijn leven de pelgrimstocht naar Mekka maken, als hij er de middelen voor heeft. Het is dus perfect mogelijk een goede moslim te zijn zonder ooit één voet in een moskee binnen te zetten. Bijgevolg betekent het ontbreken van een moskee geen inbreuk op het beleven van de islam en verhindert het de gelovigen helemaal niet om hun godsdienst te beoefenen.

Niettemin willen veel gemeentebesturen iets doen aan het zogezegde gebrek aan moskeeën. In afwachting waarschijnlijk dat Sarkozy de wet van 1905 aanpast, spannen verschillende van die besturen zich in om het recht te omzeilen zodat zij toch mohammedaanse cultusplaatsen kunnen financieren. Zij doen dat bij voorbeeld door er het etiket "islamitisch cultureel centrum" op te kleven – twee of drie boeken op de rekken symboliseren in dat geval de cultuur – terwijl het in werkelijkheid uitsluitend om gebedszalen gaat. De hulp kan ook de vorm aannemen van de toewijzing van grond die goud waard is in ruil voor een symbolische euro. Dat is onder meer het geval in Roubaix, Montreuil, Épinail en andere steden.

De mohammedaanse organisaties spreken de politieke verkozenen eerst alleen maar aan voor een bescheiden zaal of een niet te groot gebouw, om de plaatselijke bevolking niet voor het hoofd te stoten. Maar uiteindelijk worden er triomfalistische monumenten opgetrokken **met de bedoeling dat die mastodonten de bestaande klokkentorens in het niet zouden doen verdwijnen**. De feiten spreken voor zich : in Épinail zal op een terrein van achtduizend vierkante meter een moskee met vier minaretten en een koepel worden gebouwd, met een capaciteit van duizend plaatsen. De burgemeester-volksvertegenwoordiger van Épinail heeft voor dit reusachtige terrein ook slechts één euro gevraagd. Of de gemeentehuizen worden bestuurd door een communist (Montreuil), een rechts-liberaal (Épinail) of een socialist maakt geen enkel verschil : overal wordt dezelfde strijd ten gunste van de moskeeën gevoerd.

Terwijl in het christelijke Frankrijk steeds meer minaretten verrijzen, **mag er omgekeerd geen enkele klokkentoren opgetrokken worden in de moslimlanden** – die nochtans aloude christelijke gebieden zijn die door de soldaten van Mohammed met geweld ingepalmd werden. We hebben het hier niet alleen over Saoedi-Arabië, waar kruisbeelden en bijbels vanaf de aankomst op de luchthaven in beslag genomen worden, maar ook over de zogezegd "liberale" Maghreblanden Tunesië en Marokko, die elke bekering tot het christendom strikt verbieden en de bestaande kerkgebouwen uitsluitend ten behoeve van de vreemdelingen tolereren. Geen sprake dus van de bouw van een nieuwe kerk, en al zeker niet met publieke gelden.

... TERWIJL ONZE KERKEN AFGEBOKEN WORDEN

Terwijl de moskeeën bij ons bloeien verdwijnt tegelijkertijd een groot aantal kerken, vooral in landelijke

gebieden. **Men schat dat de komende jaren 2800 dorpskerken zullen verdwijnen**. Dit cijfer is gebaseerd op het aantal afgedankte en gesloten kerkgebouwen als gevolg van het ontbreken van parochianen of bedienaars. Het is nochtans niet omdat ze geen cultusplaatsen meer zijn dat de gemeenten ze niet moeten onderhouden, al was het maar om hun historische waarde. Maar omdat vele gemeentebesturen hun verplichtingen niet nakomen, vervallen de in onbruik geraakte kerken na enkele jaren tot ruïne ; de burgemeester verklaart dan dat een restauratie te veel geld kost, en een inderhaast ter plaatse ontboden veiligheidscommissie geeft de opdracht tot afbraak...

Een andere onrustwekkende bron van verdwijning vormen **het vandalisme en de aanvallen van steeds talrijker wordende groepen satanisten en aanverwanten**. Deze profanaties komen in de media over het algemeen veel minder aan bod dan de aanslagen op moskeeën en synagogen. Op dit ogenblik zijn in Bretagne commando's actief die kerken en kapellen in brand steken, wat eventjes de aandacht van de televisie heeft vastgehouden wegens het schandaal dat er door verwekt wordt. Maar hoeveel dergelijke schandalen blijven onbekend ? Wie heeft op TV horen spreken over de kerk van *Notre-Dame de la Sauvegarde* in Lyon, die bewust in brand gestoken werd ? En de kerk van Liévin (Pas-de-Calais), die bestookt werd met molotovcocktails ? En de vernieling van een Poolse kapel bij Houdain, of van een andere in Romans-sur-Isère ? Pas geleden nog ging in Nice ook een kerk ten gevolge van boos opzet in de vlammen op. De gevolgen van deze daden blijven over het algemeen nog wel beperkt, maar als de getroffen gebouwen niet volledig verwoest zijn, profiteren bepaalde gemeentebesturen ervan om ze volledig aan hun lot over te laten met het argument dat ze de restauratie ervan niet kunnen betalen.

Natuurlijk, als de kerken verlaten worden en later tot puin vervallen, dan is dat omdat er niet genoeg parochianen meer zijn om ze te doen leven. **En dat voert ons terug naar de crisis in de Kerk**. Maar dat is geen reden om de armen te laten zakken. Toen in de jaren 1970, in de nasleep van het Concilie, veel priesters zich onttrokken van de prachtige altaren die de gelovigen met hun zuurverdiende centen bekostigd hadden om ze te vervangen door tafels in formica, toen ze schitterende kazuifels omruilden voor waardeloze tunieken of als nieuwe iconoclasten de heiligenbeelden op het stort gooiden, waren er trouwe katholieken die al deze kostbaarheden van de vernietiging gered hebben door ze aan te kopen. Zouden er vandaag ook geen even genereuze en moedige christenen zijn die onze kerken, kapellen en kloosters willen redden door ze op te kopen ? Als dat niet het geval zou zijn, dan zal weldra de dag aanbreken dat het aloude christelijke Frankrijk, de oudste dochter van de Kerk, meer minaretten dan kerkstorens zal tellen !

P. R.

Aansluitend bij dit artikel is het wellicht goed om enkele gedeelten te hernemen uit het interview dat abbé de Nantes in november 1985 gaf aan een aantal jongeren van de « Communion phalangiste ». De wijze leer van de Katholieke Contrareformatie verandert en veroudert niet !

« HET PROBLEEM VAN DE IMMIGRATIE IS EEN ZAAK VOOR DE STAAT »

VRAAG : – *Wij zien dat u zich ongerust maakt over de toename van een bepaalde vorm van racisme in Frankrijk. Bent u het dan eens met het standpunt van de bisschoppen van Frankrijk die verklaard hebben : « Frankrijk is altijd een gastvrij land geweest, dat maakt deel uit van zijn roeping. Vandaag komen deze mannen en vrouwen niet enkel uit de buurlanden, maar ook uit andere continenten... Voor ons land betekent dit een kans. »*

ABBÉ DE NANTES : – Ik ben verbaasd dat de bisschoppen beginnen met te spreken over andere continenten in plaats van te spreken over andere godsdiensten. Terwijl de echte moeilijkheid precies dáár ligt : het is geen kwestie van afstand, **het is in werkelijkheid een kwestie van geestelijke afstand**. Het komt er op aan te weten van welke godsdienst deze immigranten zijn, van welke beschaving ook, en de kwestie van hun nationaliteit is slechts van tweede orde. Ik geef een voorbeeld : iemand die uit Turkije komt, komt echt van heel ver ; maar iemand die uit Algerije komt, een land dat gedurende honderd dertig jaar Frans was, die komt van vlakbij. Godsdienst, beschaving, Franse invloed of niet : dat is het eerste punt waarmee rekening gehouden moet worden, en dat onze bisschoppen klaarblijkelijk niet interesseert. Tweede punt : voor mij is het probleem van de immigratie een zaak voor de staat. **Ik ben tegen de mensen die van de oppositie tegen de immigratie een electorale springplank maken**. Dat is zeker niet het juiste middel om dit moeilijke probleem te regelen, integendeel, zo dramatiseert men het op een simplistische wijze en maakt men een oplossing onmogelijk. Men heeft hieruit afgeleid dat ik de immigratie gunstig gezind zou zijn. Ik ben op het ogenblik niet pro of niet contra, of beter gezegd : ik denk dat ik pro én contra ben. Dat hangt af van het standpunt dat men inneemt.

VRAAG : – *Welk standpunt ?*

ABBÉ DE NANTES : – De Franse natie heeft haar geschiedenis, haar beschaving, haar ecologisch evenwicht, kortom : haar identiteit. De migratiegolven zijn geen nieuwigheid, Frankrijk heeft er in het verleden verschillende meegemaakt. Als zij een bedreiging vormen voor het voortbestaan van de natie, dan moet Frankrijk ertegen beschermd worden. Maar als het integendeel ons land is dat assimileert en verovert, als deze inbreng of deze verovering een weldaad is die het prestige en de welvaart van de Franse natie vergroot in de lijn van haar traditie, haar geest, haar godsdienst en haar soevereiniteit, als alle leden van deze complexe gemeenschap er een groter voordeel uit halen, als iedereen zijn bijdrage levert aan het gemeenschappelijk project en er ook de vruchten van kan plukken, waarom zou men er zich dan moeten tegen verzetten ?

Onze voorouders waren wijze lieden. Lodewijk XIV had voor Frans Canada voorgeschreven dat elke autochtone bewoner die zich zou bekeren tot de katholieke godsdienst behandeld zou worden als een Fransman, een onderdaan van de koning van Frankrijk. Dat was een christelijke, humane politiek. Pater de Foucauld dacht er

net zo over toen hij de Fransen opriep om hun kolonie te evangeliseren ; voor hem betekende dat hetzelfde als “Frans maken”.

VRAAG : – *Denkt u dat er in Frankrijk een gevaar voor racisme kan bestaan ? Is dat te verzoenen met de Franse geest ?*

ABBÉ DE NANTES : – Het antwoord is heel duidelijk. Allereerst op politiek vlak : er zal altijd een gevaar voor racisme bestaan zolang we in een Republiek leven, in een democratie, **omdat de politieke partijen alleen maar leven van het opjatten van de passies en omdat het racisme en de xenofobie zeer felle passies zijn**. En dan vooral in het kader van een supertolerante republiek waar alle vormen van immigratie toegelaten worden, om niet te zeggen aangemoedigd. Maar als je van een land als het onze de democratie weghaalt, dan is het nogal evident dat Frankrijk, zoals door de geschiedenis bewezen wordt, één van die beschaafde landen is die er het best in geslaagd zijn om andere culturen, beschavingen, godsdiensten en rassen te benaderen en te ontmoeten, en vaak met een weldadige verrijking tot gevolg. Denken we maar aan de kruistochten en het Frankisch koninkrijk van Jeruzalem, dat twee eeuwen bestaan heeft. Of aan onze kolonisatie, die niet berustte op het principe van de gescheiden ontwikkeling, zoals die van de Engelsen en de Hollanders, en evenmin op dat van de kruising van rassen, zoals de Spaanse en de Portugese kolonisatie, maar die naar een evenwicht zocht dat ik altijd bewonderd heb als een voorbeeld van uitzonderlijke wijsheid vanwege Frankrijk.

Ten tweede op godsdienstig vlak : Frankrijk zal niet racistisch zijn zolang het katholiek zal zijn. En het zal racistisch zijn in de mate dat het protestants wordt – een waarheid die men nergens hoort. **Een katholiek is geen racist**, hij is de broeder van iedereen ; vanaf het moment dat een Indiër, een indiaan, een Chinees of een Patagoniër gedoopt is, is hij mijn broeder.

Een protestant is daarentegen fundamenteel een individualist. Dit individualisme maakt dat de protestantse landen enerzijds grote koloniale gebieden veroverd hebben voor hun protestantisme, maar anderzijds altijd een rassenscheiding ingevoerd hebben overal waar ze naartoe getrokken zijn. De Engelsen hebben zich in India verschanst in hun Engelse levensstijl en ze hebben het land uitgebuit ; voor hen is kolonisatie een zaak van handel en geld. De Portugezen hebben zich in India zonder enige terughoudendheid vermengd met de plaatselijke bevolking omdat zij katholiek waren. En de Fransen hebben in Indochina onze gewone vorm van kolonisatie toegepast : rasvermenging tot op een bepaalde hoogte en vooral het scheppen van menselijke verhoudingen die uiterst nuttig waren en perfect geaccepteerd werden, met als resultaat een samenleving van een nieuw type, fundamenteel katholiek en Frans en allesbehalve racistisch.

VRAAG : – *Om terug te komen op de dagelijkse problemen van de Fransen, u weet dat velen onder hen steeds gevoeliger zijn voor het argument van de veiligheid. Zij denken dat de grote meerderheid van de mis-*

dadigers immigranten zijn, wat door de meest recente statistieken lijkt bevestigd te worden. Wat denkt u van dit veiligheidsargument ?

ABBÉ DE NANTES : – Eerst en vooral moet je goed het volgende inzien : het probleem van de veiligheid, net zoals het probleem van de immigratie trouwens, vormt een formidabele electorale springplank. De socialisten hebben de onveiligheid doen verergeren, toegegeven. Alsof de liberalen dat tevoren al niet gedaan hadden ! Vandaag roept men de Fransen toe dat zij zich op straat de keel zullen laten oversnijden. Eerder dan hen de oorzaken aan te wijzen en hen oplossingen aan te reiken die getuigen van kalme voorzichtigheid, wakkert men hun angst aan. Dat lukt prima, zodat men hen in de armen van bepaalde partijen kan drijven met het oog op de electorale strijd. Omdat de onzekerheid inderdaad heel begrijpelijk en heel gewettigd is, tokkelt men nog eens extra op die snaar : “Kijk naar wat er in de metro gebeurt, in de stationsbuurten ! Men kan niet meer op straat komen zonder overvallen te worden !” Het gevoel van onzekerheid wordt naar hartelust uitgebuit en gepropageerd, en daarna gesimplificeerd waardoor alles nog erger wordt : “Alle bandieten zijn immigranten ! Al die dieven, verkrachters en criminelen zijn Arabieren !” Zo krijgt men haat in het kwadraat. Daarop stelt men de zeer eenvoudige en bevrijdende oplossing voor : “Stem voor mij en er zullen geen Arabieren meer zijn !” Het mechanisme is duidelijk, alleen... met zo'n procédé riskeren we op korte termijn een burgeroorlog, waarvan de gevolgen niet te overzien zijn.

Mijn visie is de volgende : **het probleem van de veiligheid, zoals dat van de inwijking, zoals alle uiterst ernstige problemen van het dagelijks leven van de burgers waarbij hun overleven op het spel staat, is een zaak voor de overheid.** Ongeacht de miljoenen immigranten die er in Frankrijk zijn, als wij een sterke staat zouden hebben die het volledige gezag zou uitoefenen over het gerecht en de politie, dan zou de regering zonder enig probleem de orde handhaven. Anderzijds, als die staat katholiek zou zijn, dan zou hij zich bezighouden met het geven van een menswaardig statuut en natuurlijke levenskaders aan deze mensen die men naar hier heeft laten komen omdat men hen voor weinig geld wilde laten werken.

Een sterke staat zou het probleem van de immigratie volledig beheersen, een halt toeroepen aan de ongecontroleerde clandestiene inwijking en de rest van dichtbij bewaken in functie van de mogelijkheden tot instroom die er zijn en van het algemeen belang. De immigratie zou omkaderd worden door de staat en de katholieke Kerk in plaats van door de communistische partij en haar vakbond.

VRAAG : – *Welke oplossingen voor de beheersing van het probleem van de immigratie ziet u in de huidige*

situatie, dat wil zeggen binnen het democratisch regime waarin wij leven ?

ABBÉ DE NANTES : – In een democratisch regime is er geen oplossing. De enige oplossing zou kunnen komen van de katholieke Kerk, die de enige georganiseerde, hiërarchische macht is. Zij zou een oplossing kunnen bekomen door al haar krachten en capaciteiten tot omvorming van het leven in werking te stellen. Alleen de katholieke Kerk zou priesters en religieuzen kunnen uitsenden om deze zending te vervullen ; geen priesterarbeiders om de revolutie te prediken, maar arbeiders van het ware en eeuwige Evangelie. Zij zou doen wat zij in de geschiedenis altijd gedaan heeft in tijden van rampspoed, sinds de invallen van de barbaren, in alle ongelukstijden van hongersnood, pest, burgeroorlog en buitenlandse oorlog : **haar priesters en geestelijken uitzenden, die altijd alles gegeven hebben tot het offer van hun leven toe.** Zij zou hen uitsenden om zich te bekommeren om al die sukkelaars die bij ons aan wal komen, zonder opvang, zonder dak boven hun hoofd ; zij zou hen verzorgen, opvoeden en bekeren. En door hen te bekeren en hen een moraal bij te brengen zou de Kerk, in tegenstelling tot een onbekwame en chaotische staat, haar beschavingswerk vervullen. Maar omdat wij in een democratie leven waarvan de neergang zich steeds verder doorzet, is de Kerk zelf democratisch geworden : daardoor legt zij het gewicht van haar ideologische onrechtvaardigheid nog eens bovenop het gewicht van de politieke onrechtvaardigheid van de regering. Hoe jammer toch !

VRAAG : – *En wat met de expansie van de islam ?*

ABBÉ DE NANTES : – De islam is in onze kolonies nooit een gevaar geweest, zolang wij over een politieke macht beschikten. Pater de Foucauld voorzag dat de islam een gevaar zou worden en waarschuwde er de Fransen voor **omdat wij onze mohammedaanse onderdanen niet wilden bekeren.**

De sjiitische criminaliteit en subversie vandaag in Frankrijk zijn in werkelijkheid randfenomenen : als de politie en het gerecht hun werk zouden mogen doen dan was de kwestie op vijf minuten geregeld. Elke gewetensvolle politiefunctionaris, elke eerlijke magistraat zal dat beamen. Maar wat gebeurt er ? Het zijn precies de criminelen die men als representatieve vertegenwoordigers uitkiest. Men promoveert hen tot gesprekspartners, men creëert voor hen officiële verenigingen waarvan het subversieve werk op de koop toe nog gefinancierd wordt, men richt voor hen moskeeën op die zij omvormen tot centra voor ideologische agitatie. Op de radio en de televisie komen alleen die criminelen en die onruststokers aan bod, terwijl er nooit gesproken wordt over de honderdduizenden immigranten die in alle rust leven en die maar één ding vragen : met rust gelaten worden, want ze zijn gelukkig in Frankrijk en bereid om zich morgen te bekeren als men dat zou willen.